

Opnieuw in de nesten

Intussen ben ik gewend aan het idee dat ik een tijgerhaaiwalker ben. Maar niet iedereen is ermee ingenomen dat ik op Blue Reef Highschool mag blijven. Lydia Lennox bijvoorbeeld, de moeder van Ella, is boos op me omdat ik haar dochter heb beledigd en vernederd, wat echt niet mijn bedoeling was. Het doet dan goed te weten dat ik vrienden zoals Shari en Jasper heb, die aan mijn kant staan. Maar wat ik van andere klasgenoten en leerkrachten moet denken, weet ik nog niet precies ...

Vecht nu eens eindelijk, jij saaie grijze vis!

Zoiets krijg je niet elke dag naar je hoofd geslingerd, en al helemaal niet uit de muil van een volwassen zwaardwalvis die je juist aan het aanvallen is.

Ik had aan mevrouw White, onze lerares vechten, gevraagd om mij privéles te geven om te leren mijn woede beter te beheersen. Ze had toegestemd en me alvast verwittigd dat ze werkelijk alles zou doen om me uit te dagen. Het was zondagavond. We waren al meer dan een uur aan het trainen in de zee, buiten het zicht van onze Blue Reef Highschool. Mevrouw White stormde in haar tweede gedaante op me af als een onderzeeboot op ramkoers.

Ik schrok, reageerde instinctief en week naar beneden uit. Het was hier zo diep dat ik de bodem niet kon zien.

Het gigantische zwart-witte dier volgde me moeiteloos. *Waarom zwem je zo langzaam, kun je niet sneller?* jende mevrouw White. *Zelfs een schildpad met een heupprothese is sneller!*

Ik ben nog nooit ingehaald door een schildpad, beet ik terug. Met een ruk draaide ik me om en probeerde achter haar aan te

zwemmen, happend naar haar vinnen. Bijna had ik haar beet. Bijna.

Mevrouw White kwam sierlijk weer boven, proestend en snuivend. *En jij wilt het gevaarlijkste dier van de school zijn? Waar dienen al die tanden voor als je niet eens weet hoe je ze moet gebruiken, slome haring die je bent?*

Slome haring?! Ik voelde woede in me opborrelen, hoewel ik mijn best deed die te onderdrukken. Ze wil jou alleen maar op stang jagen, zei ik tegen mezelf. Snij haar de pas af en laat zien dat je haar zou kunnen bijten.

Dus zwom ik naar boven en sneed haar de pas af. Dat leverde niets op, want ze nam een aanloop en maakte een grote sprong. Een zwart-witte buik zeilde over me heen en al gauw was de orka buiten mijn bereik. Verdorie! Ik spande al mijn spieren op en probeerde mevrouw White in te halen, maar ze was sneller dan ik. Nu was de maat stilaan vol.

Nou, waar blijf je? Doe toch een beetje meer moeite, sullig sardientje!

Oké, ik kom eraan, zei ik grimmig. Met alle kracht van mijn haaienlichaam en met opengesperde muil stormde ik recht op haar af. Maar deze keer probeerde de grote zwaardvis niet uit te wijken. Mevrouw White bleef stilletjes in het water hangen, draaide zich naar me toe en sperde op haar beurt haar muil wagenwijd open. Haar kegelvormige tanden waren duidelijk groter dan de mijne. Oeps, alweer week ik snel uit.

Haha, ben je bang voor mij, koddig gevind beestje?

Omdat ze gelijk had, kostte het me nog meer moeite om me

niet kwaad te maken. Laat het niet aan je hart komen, sprak ik mezelf toe. Dat is haar bedoeling. En als je flipt, heb je verloren.

Als mens zou ik een paar keer diep in- en uitademen, maar nu, in mijn gedaante van tijgerhaai, zwom ik rechtdoor en liet het frisse water door mijn kieuwen stromen. Plots had ik een idee hoe ik mevrouw White misschien kon verslaan. Dolfijnen zijn erg nieuwsgierig ... en orka's zijn reuzendolfijnen.

Dus stak ik mijn snuit in de richting van de kust en zwom weg alsof deze orka zo vlakbij me volledig onverschillig liet. En bingo, na enkele seconden al zwom mevrouw White naast me om te kijken wat er aan de hand was.

En wat ... begon ze, maar toen draaide ik me razendsnel om en nog voor ze kon wegzwemmen gaf ik haar met mijn gesloten muil een por in haar zij. Was het een echt gevecht geweest, dan had ik een groot stuk vlees uit haar flank weggebeten. Haar huid voelde als hard, glad rubber.

Een punt voor mij, nietwaar? zei ik.

Ja, een punt voor jou, bevestigde ze. Ze schepte er duidelijk plezier in. *Dat was slim van je. En ik waardeer je zelfbeheersing, Tiago.*

Dat van die slome haring vond ik wel gemeen, zei ik.

Maar goed dat niemand het heeft gehoord, zei mevrouw White lachend. *Ik vind het best leuk om leerlingen op stang te jagen, maar eigenlijk staat dat niet in het leerplan. Ze keek me aan met haar zwarte ogen. Genoeg voor vandaag, vind je ook niet? Dus terug naar school nu.*

Het was een vermoeiende strijd geweest. Het liefst had ik een kleinigheid gegeten om dan op mijn bed neer te ploffen, maar daar kwam niets van terecht. Nadat ik me had getransformeerd

en mijn zwembroek had aangetrokken die ik onder de aanlegsteiger had gelegd, zag ik in een nis aan het uiteinde van de steiger niemand minder dan de pythonwalker Ella Lennox zitten. Vandaag droeg ze een duidelijk dure witte jurk met een kleurrijk bloemenborduurset. Nou, leuk. Uitgerekend Ella. Ze kon me net zomin uitstaan als ik haar. In elk geval was ze niet in gezelschap van haar bewonderaars Toco en Barry. Die waren allebei voor het weekend naar hun families gegaan en waren nog niet terug.

‘Wel, wel, haaienjongen?’ zei ze met een glimlach die me helemaal niet zinde. ‘Wat heb jij ginder in zee zo gedaan ... Iemand ontmoet?’

‘Hoe kom je daarbij?’ vroeg ik en ik deed alsof haar vraag me volstrekt koud liet. Maar eigenlijk was ik vanbinnen gespannen. Ik hoopte maar dat mevrouw White zou doorhebben dat hier iemand was en dat ze niet zou opduiken. Ik probeerde haar in gedachten toe te fluisteren: *Zou u nog even in het water willen blijven? Er is hier iemand die ons in het oog houdt!* Maar het was al te laat.

Hoewel mevrouw White zich meteen weer omdraaide, had Ella een glimp opgevangen van het zwarte zwaard op de rug van de orka aan de rand van de lagune. Haar glimlach veranderde in een gemene grijns. ‘O, je had dus een afspraak met mevrouw White, zo te zien! Dat is kras! Heb je soms je hart aan haar verloren?’

‘Jammer dat je verstand verschroeid is door de zon,’ zei ik. Gewoon cool blijven.

Maar Ella’s blik boorde zich in mij als een harpoen. ‘Of ... heeft ze jou misschien iets bijgebracht wat we niet leren? Misschien wil ze jou helpen om betere cijfers te halen ...’

Vermoedelijk zag Ella aan mijn gezicht dat ze dicht bij de waarheid zat. Meesmuilend veerde ze op en ging er met een soldatenpas vandoor. ‘Ik denk,’ zei ze toen ze langs me liep, ‘dat ik dit best meteen doorvertel aan meneer Clearwater, dat jij mevrouw White hebt zitten paaien en zij jou nu voortrekt, wat ze heel zeker niet mag doen!’

Impulsief greep ik haar bij de pols vast. ‘Nee, doe dat niet. Alsjeblieft!’

Ik wist meteen dat dit een slecht idee was. Ella krijste het uit en in paniek probeerde ze haar arm los te rukken. Blijkbaar was ze toch banger voor mij dan ze wilde toegeven. Geschrokken liet ik haar los, net op het moment dat ze zich met een ruk uit mijn greep wilde bevrijden. Ze gleed uit over de glibberige planken van de steiger en met een uitgestrekte hand landde ze op haar zij.

O nee. Met één oogopslag zag ik dat haar jurk gescheurd was. Er hingen draden uit het borduurset. Dat beloofde niet veel goeds.

Vloekend krabbelde Ella overeind en nam de schade aan haar jurk op. Toen keek ze me met vlamme ogen aan. ‘Idioot die je bent,’ snauwde ze. Ook mevrouw White, die net in haar mensengedaante aangewandeld kwam, kreeg een giftige blik te verduren. ‘Denk maar niet dat jullie, arrogante zeedieren, hier op school voor eeuwig de heerschappij zullen hebben, wacht maar af!’

‘Ella ...’ riep mevrouw White haar nog na, maar het pythonmeisje stapte met woedende tred richting het meer van de school en draaide zich niet één keer om.

Mevrouw White wierp me een donkere blik toe. ‘Niet slim, Tiago. Helemaal niet slim. Waarom hield je haar in je greep? Dat was ongelofelijk dom van jou!’

Ik kon alleen nog maar vermoeid knikken. ‘Ja, inderdaad. Het spijt me. Ik weet het niet, ik ...’

‘Je moet je niet bij mij verontschuldigen, maar bij Ella! Eén ding is zeker, je hebt deze lessen hier meer dan nodig.’

Ik had het verdiend en luisterde berouwvol en zwijgzaam naar de rest van de uitbrander. Hoe kreeg ik het toch voor elkaar om me hier op Blue Reef High steeds weer in de nesten te werken? ‘Krijg ik een vermaning?’

‘Deze keer niet, maar alsjeblieft, wees voorzichtiger.’

Ik knikte opgelucht. Toen ik eindelijk mocht gaan, liep ik naar de cafetaria, waar ik snel iets naar binnen werkte. Daarna ging ik me verontschuldigen. Ella was net bezig haar jurk in de wasruimte van haar hut schoon te maken. Ze keek me niet aan en sprak niet tegen me toen ik zei dat het me speet. Maar ik had het tenminste geprobeerd.

Uitgeput liet ik me op mijn bed vallen. Mijn vriend en kamergenoot, een gordeldierjongen, hield zijn hoofd scheef en keek me aan. Hij tilde mijn arm op die, zodra hij hem losliet, slap neer viel. ‘O, mevrouw White heeft je hard aangepakt, nietwaar?’

Hij was een van de enigen die wist dat onze lerares vechten mij steunde en coachte.

‘Ja, en of, maar laat me nu slapen,’ zuchtte ik.

‘Weet je het zeker? Straks spelen we schelpenbingo in de cafetaria.’

‘Veel plezier ... Probeer geen schelp in te slikken,’ zei ik. Wat zonet gebeurd was, bleef door mijn hoofd spoken ... Niet alleen de gescheurde jurk, ook de vreemde opmerking die Ella gemaakt had. Wat had ze bedoeld met haar uitspraak dat de zeedieren niet langer de heerschappij over de school zouden hebben? Die

hadden we toch helemaal niet? Ja, oké, er waren duidelijk meer zoutwaterwalkers hier op school, maar verder had iedereen gelijke rechten en Jack Clearwater was als witkopzeerarend sowieso geen zeedier.

Hopelijk bracht dit domme voorval mijn studiebeurs niet weer in gevaar! Eigenlijk was overeengekomen dat de Raad van de Woodwalkers mijn schoolgeld betaalde zolang mijn cijfers goed genoeg waren. Maar als er problemen waren, was de kans groot dat ze onze overeenkomst zouden herzien. Gelukkig had ik geen vermaning gekregen. De zaak zou de Raad niet ter ore komen. Ik kon voorlopig alleen maar hopen dat Ella niet weer aan haar moeder zou vertellen dat ik haar tiranniseerde. Maar ik durfde erom te wedden dat ze dat wel zou doen.

Spontaan doemde het beeld voor mijn geestesoog op van Lydia Lennox, die, met haar valse blik op mij en Jasper gericht, haar dochter een halsketting van haaiantanden en een handtas van gordeldierleer aanreikte. Waarom ben je in godsnaam niet uit de buurt van Ella gebleven, je weet toch hoe gemeen haar familie is! schold ik tegen mezelf en ik hoopte dat ik niet weldra de rekening gepresenteerd zou krijgen voor mijn stomiteit.